

LBRIS

We know
books

Ioana Unk

Sindromul picioarelor neliniștite

IOANA UNK este licențiată a Facultății de Litere și a Facultății de Psihologie din Cluj-Napoca. De asemenea, a absolvit masterul de Studii de interculturalitate germană la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca. A publicat proză scurtă și articole în *iocan*, *Revista de Povestiri*, *Revista Golan*, *Familia*, *Timpul*, *Revista Zugzwang* și pe platforma culturală *Liternet*. În 2022, a câștigat Marele Premiu al Concursului Național de Proză „Mihail Sadoveanu”, ediția a XIII-a. Din 2013, locuiește în California, împreună cu soțul ei. *Sindromul picioarelor neliniștite* este romanul ei de debut.

Cuprins

Monstrul alb sau dezamăgirea doamnei Ulițkaia	7
Din jurnalul ei. Glissando (1)	15
Din jurnalul ei. În materie de fonturi.....	23
Cea mai frumoasă zi sau fișele Rorschach.....	25
Din jurnalul ei. Glissando (2)	33
Clișeu.....	35
Din jurnalul ei. Glissando (3)	41
În materie de iubire sau străinul cu garoafe	43
Din jurnalul ei. Fișă de observație.....	53
Carum Carvi.....	55
Din jurnalul ei. Glissando (4)	63
Tehnici de camuflaj.....	65
Din jurnalul ei. Fișă de observație.....	73
<i>Your Spam folder is now empty</i>	75
Din jurnalul ei. Glissando (5)	81
<i>Wash with similar colors</i>	83
<i>Parabéns</i>	89
Verde-de-iarbă-proaspătă sau un oraș din Germania	97
<i>Forsythia viridissima</i>	107
<i>Serendipity</i>	117
Din jurnalul ei. Fișă de observație.....	123
<i>Aftermath</i>	125
Din jurnalul ei. Glissando(6)	131
Ecografia părților moi sau Delfina.....	133
Din jurnalul ei	143
<i>We've never been this old before</i>	145
Din jurnalul ei. <i>Encore</i>	153
Institutul inimii	155
<i>Mulțumiri</i>	162

Monstrul alb

sau dezamăgirea doamnei Ulițkaia

„So walk on barefoot for me
Suffer some misery
If you want my love“
(DEPECHE MODE, *Judas*)

E o zi de sâmbătă specială: socrii mei se pregătesc de vizita anuală a prietenilor din California, pe care îi numesc *rușele din America*. În familia noastră nu ne împiedicăm de etichete. Oficial, nici ei nu sunt încă socrii mei, dar îmi doresc mult să fie, iar viitorul meu soț mi-a mărturisit că e pregătit pentru această schimbare administrativă, așa încât apelativele nu sunt relevante. Cum ziceam, e o perioadă agitată pentru întregul clan, fiecare membru primește sarcini pe măsura aptitudinilor sau a defectelor sale și se străduiește să nu-i dezamăgească prea mult pe ceilalți. Ceea ce e, se știe, aproape imposibil. Telefonul a sunat azi-dimineață la șapte, când vocea de soprană a soacrei mele mi-a comunicat programul draconic al zilei pe ritmul crescendo al corului *O Fortuna*. L-am auzit în fundal pe socrul meu fredonând cantata orfică, semn că în casa lor se desfășurau activități de primenire, menite să dea locului aerul unei locuințe renovate. Instrucțiunile care mi-au fost turuite au durat mult, mi-am dat seama de

asta când am recunoscut notele timbrate ale *Veris leta facies* în încheierea monologului telefonic. Misiunea mea e să colind magazinele în căutarea unor compoziții muzicale. Mimi, prietena lor din studenție, care e *ca o soră* pentru soacra mea, s-ar bucura, cred ei, să primească partiturile favorite, pe care le va cânta în timpul liber. În plus, ea și Nono, soțul ei, au o surpriză *extraordinară* pentru mine, așa că n-ar trebui să precupețesc niciun efort. Chiar așa mi-a spus soacra mea, *să-nu-precupețești-niciun-efort*, ridicând probabil degetul arătător. Sarcina îmi face plăcere. Însă, gândul că mi s-a pregătit ceva mă jenează ca un inel prea strâmt. *Iubirea-vieții-mele* nu a primit nicio sarcină, i s-a cerut doar să se relaxeze și să fie într-o formă bună la sosirea musafirilor, pardon, a *familiei din America*. Eventual, să mănânce fructe înainte de masă sau să bea multă apă, pentru a evita să înfulece gargantuesc de față cu *americanii*.

Străbat orașul în goană, cu versurile *Carminei Burana* răsunându-mi în urechi. „*Veris leta facies/ Mundo propinatur/ Hiemalis acies/ Victa iam fugatur.*“ E teribil de molipsitoare, fredonez și eu imperceptibil, cu vocea mea răgușită. Sunt într-o pasă bună. Librăriile au fost mereu locurile mele de refugiu. Acolo nu risc să mă întâlnesc cu cineva cunoscut și să trebuiască să mint cu privire la nuanța roz a vieții mele. Le colindam cu tata, pe când încă nu știam să citesc, iar, după o vreme, el uita de mine și și puteam scotoci în voie prin cotloane ascunse. Când mă plectiseam, mutam cărțile de pe un raft pe altul sau chiar dintr-o încăpere în alta, dacă eram sigură că nu mă vede nimeni. Mai târziu, după ce am învățat să scriu și să citesc, mi-a venit ideea de a schimba finalurile cărților care mi se păreau previzibile. Aveam întotdeauna la mine un creion, cu care măzgăleam pe ultima pagină deznodământul dorit. Mi-ar plăcea să am librăria mea, cine știe?, poate după nuntă și după ce ne aranjăm apartamentul, o să îmi fac un plan serios.

Intru în prăvălia mea preferată, însă nu apuc să fac decât doi-trei pași prin încăperea de la etaj, să trag cu ochiul la câteva cărți nou apărute și să mângâi volumele de poezie, pentru că zăresc o figură cunoscută. O doamnă căruntă, tunsă scurt, stă aplecată deasupra unei mese pline cu cărți identice, așezate în două teancuri, în fața cărora tronează o foarfecă de croitorie. Ia câte o carte din teancul din stânga, o deschide, scrie ceva pe ultima pagină, apoi o așază în dreapta. E o operațiune mecanică și

hipnotizantă, dar ceea ce mă țintuiește locului e faptul că persoana din fața mea seamănă cu Ludmila Ulițkaia. Prezența ei aici mi se pare ireală, nu am auzit nimic despre niciun turneu sau despre vreo întâlnire cu cititorii. Însă e chiar ea, m-a zărit și mă invită din ochi. Cum nu îndrăznesc nici să clipesc, mă îmbie elegant, cu o mișcare a mâinii, să iau loc pe scaunul de lângă ea. Mă apropiu împleticindu-mă și reușesc să aterizez pe scaunul liber.

— Sunt Ludmila, îmi spune cu glas hârșăit. Sunt scriitoare, continuă pentru a umple golul de tăcere dintre noi.

— Da, știu... reușesc să mormăi. Sunteți una dintre scriitoarele mele preferate. De-asta am și reacționat așa ciudat când v-am văzut, pur și simplu nu mi-a venit să cred că sunteți chiar dumneavoastră.

— E o vizită incognito. Nu știe nimeni că sunt aici; lucrurile ar fi rămas așa, dacă nu aș fi comis această imprudență. De fiecare dată când vizitez orașe noi, îmi place să văd măcar o librărie. E un obicei care nu implică niciun „pericol“, însă, de data asta, am fost recunoscută de librar. Sunt și una dintre scriitoarele lui preferate, dacă îți vine să crezi, și m-a rugat să semnez câteva exemplare. N-am putut să-l refuz... Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă ai păstra pentru tine cele văzute și auzite aici. În fond, sunt în vacanță.

— Desigur. Puteți conta pe mine. Oricum nu m-ar crede nimeni... zic și caut rapid altceva de adăugat: Îmi permiteți să vă fac o mărturisire?

— Cum te-aș putea opri?

— Povestirea *Țiu-rib* e cea pe care o recitesc cel mai des; mereu mă întreb dacă nu ar merita ecranizată. Imaginați-vă ce film bun ar ieși! dau voce celui mai inept gând care mă poate însufleți.

— Mi-a trecut și mie prin cap pe când o scriam. Mă bucur că a lăsat această impresie și în tine.

— Aș mai avea o întrebare. De fapt, o curiozitate: ce faceți cu foarfeca?

— Ei, nu se știe niciodată când ai nevoie de o foarfecă, rostește scriitoarea cu un surâs complice, care mă trezește la realitate: n-am niciun motiv să o interpelez pe doamna Ulițkaia și să o agasez cu interogații banale.

— Îmi cer scuze, trebuie să plec. Mă așteaptă soțul meu și familia lui. În fine, nu suntem căsătoriți încă, dar acesta e un detaliu tehnic. Vă mulțumesc că ați vorbit cu mine.

— Ah, îmi pare rău să aud asta, dar îți doresc tot binele din lume. Pari o tânără ambițioasă, așa că ține minte o chestiune: foarfeci de croitorie se găesc pe toate drumurile.

— Vă mulțumesc! apuc să spun și înregistrez surprinsă părerea de rău a doamnei Ulițkaia, când ea se ridică și se îndreaptă spre ieșire, cu obiectul metalic în mână.

Sunt tentată să alerg după ea și să îi cer o explicație, pentru că mă consider foarte fericită. În plus, n-am apucat să văd ce a scris pe ultimele pagini ale cărților, dar sunt în întârziere și nu merită să stric ziua asta minunată. „*Certatim pro bravio/ curramus in amore.*” Oare aş putea să fiu și eu scriitoare?

Mă întorc în casa socrilor cu misiunea îndeplinită: am partiturile, ambalate elegant în hârtie reciclată. Mai sunt câteva minute până la sosirea *americanilor*, timp suficient să-mi aranjez ținuta. Soacra mea a insistat de dimineață să mă îmbrac cu ceva confortabil, ușor de dat jos, și să am la mine o pereche de pantofi cu toc, întrebându-mă la final dacă am înțeles ce voia de la mine. Nu eram sigură. Mi se întâmplă lucrul ăsta destul de frecvent, cum ar fi când îmi ofer ajutorul în bucătărie, ajutor pe care îl acceptă cu ezitare și cu aerul că tocmai a făcut un compromis. Rețetele ei, adunate metodic într-un caiet care s-a îmbibat cu aroma felurilor de mâncare, sunt compuse după formule magice, pe care nu știu să le descifrez: *se adaugă făină cât cuprinde, se pune sare după gust, se amestecă până la schimbarea consistenței, făina se lasă să cadă în ploaie.* În plus, îmi cere tot felul de ustensile, a căror denumire nu o cunosc, așa că gafez teribil. Ca într-un vis recurent, în care mă aflu într-o sală de operații, unde, în loc să fiu pacientă, cum ar fi de așteptat, sunt asistenta chirurgului.

Sosirea lui Mimi și a lui Nono e impunătoare. De îndată ce ușa apartamentului central, de comandat al socrilor mei se deschide, iar Mimi cea solară intră în casă – de fapt, nu intră, ci plutește cumva, în pofida staturii ei generoase –, încăperile posomorâte se umplu de o lumină gălbuie și de sunetul strident al vocii ei. Aranjamentul floral pe care îl poartă Nono în brațe și care îi acoperă toată fața, lăsând la iveală doar o claie de păr blond, încape cu greu pe ușă. Florile de *Tigridia pavonia* roșii, galbene și albe, cu pistilurile triple străpung aerul ca niște săgeți și se ȋtesc peste plantele de ferigă ce s-au chiricit la baza buchetului, lăsându-le pe bielele

Nymphaea lotus albe și mov fără apărare. Unde mai pui că tulpinile firave de *Pilea depressa* sunt pe punctul de a dezerta și a se întinde pe parchetul proaspăt lustruit. Nu le condamn însă, asta e tot ce știu ele să facă; nu degeaba tata le numea *lacrimile bebelușului*. Mă uit la soacra mea, în așteptarea unui indiciu de comportament: buchetul îi este destinat, dar ea nu pare să audă vacarmul floral, nici nu observă cum lumina a căpătat densitatea greoaie a mierii. Bărbatul se bătaie de pe un picior pe altul, până când Mimi intervine cu o voce muștrătoare:

— Nono, unde îți sunt manierele? Parcă ai crescut în pădure! Te rog să lași florile pe măsuța din hol. Apoi spre soacra mea: Dragă, am ales chiar eu fiecare plantă din buchet, e compus după chipul și asemănarea mea, chicotește musafira rostogolindu-se spre sufragerie.

Mimi și Nono nu sunt o familie de clovni, așa cum glumește prietena mea, Mira. Deși au nume ciudate, sunt emigranți respectabili, care își câștigă existența în mod cinstit în America, exploatând viciile sistemului. Asta susține *sufletul-meu-pereche*, cel puțin. Nono a plecat demult, de dragul libertății religioase de care era privat în România comunistă. O vreme nu a lucrat, ci s-a dedicat învățării limbii și înțelegerii lumii celei noi, după care și-a făcut propria firmă de construcții. Din păcate, acum nu prea mai are timp să meargă la biserică sau să se roage, pentru că lucrează mult. Ca să plătească impozite, pe care el le numește *taxe* și care le fac viața mai ușoară lichelelor care nu vor să lucreze. *Adică s-a întors roata?* mă trezesc eu punând cea mai inocentă întrebare a zilei. Nono e impasibil, dar sunt săgetată de privirea furioasă a soacrei mele și de zâmbetul ironic al soțului meu. I-am dezamăgit, așa că îmi propun să tac până la sfârșitul vizitei. Analizez semantic numele musafirilor, în schimb. Cred că Mimi vine de la Mihaela, deși, dacă m-ar întreba cineva, Tigridia i se potrivește mai bine. Nu am nici cea mai vagă idee dacă Nono e o abreviere sau o poreclă. Probabil că numele astea au fost alese pentru a corespunde personalităților prescurtate pe care și le-au însușit în țara adoptivă. Poate nu s-au acomodat de tot în America, ci au târât după ei o bucățică de Românie, după ce au ciopârțit-o suficient încât să încapă în bagajul de cală. Oricum ar fi stat lucrurile, ceva trebuie să fi fost abandonat, altfel și-ar fi pierdut mințile. Îmi închipui că așa a fost și pentru Filip și ai lui. De-asta nu mi-a mai scris.

Servirea și felurile de mâncare pregătite de soacra mea sunt impecabile. Prânzul începe cu o pastă verzui de broccoli și *kale*, servită pe biscuiți cu semințe, și continuă cu supa de flori de *ylang-ylang*, gătită după o rețetă polineziană. E o variantă de primăvară, cu florile pe care le-a găsit la magazinul exotic, la reducere, dar e la fel de delicioasă. Recunosc în lichidul elegant din farfurie un pistil de hibiscus și urmăresc încântarea de pe fețele tuturor. N-am îndrăznit să-i cer vreodată rețeta, știu că mă depășește. Urmează un *gratén* de avocado cu *lemongrass*, pe care îl mâncăm grăbiți. Mi se spune că vor intercala surpriza pentru mine între acest fel și desert. Vom sărbători cu ceva dulce, adică. Mă uit rugător către *adoratul-meu*, dar el e fascinat de conținutul vasului din porțelan și nu-mi prinde căutătura. Sunt singură și-mi vine să o iau la fugă. E, însă, un sentiment domesticit și n-am să fac nicio acrobație comportamentală. „*Oh, oh, oh/ totus floreo/ iam amore virginali/ totus ardeo...*“

Am o senzație stranie de déjà-vu. Episodul mă teleportează în copilărie, pe la doisprezece ani, când mi-am primit darul de nuntă de la bunica. Și acel moment s-a desfășurat cu martori – fratele bunicii, soția lui și părinții mei. Aceeași senzație de complot și de trădare, îndulcită de pupăturile bunicii, ale unchiului și ale mătușii. Mă felicitau toți trei pentru întâmplarea de a mă naște fată și de a atinge fericirea absolută: negreșit urma să mă căsătoresc, să fac copii și să trăiesc frumos și în bună pace, tot restul vieții, alături de un bărbat pe care îl voi iubi ca pe ochii din cap și de care mă voi lega până la moarte în fața lui Dumnezeu. Iar ea, bunica mea, în prezența impunătoare a rudelor, mă pregătea pentru acest *eveniment suprem al vieții*, dându-mi un set de lenjerie de pat *de un alb imaculat*, a spus mătușa, și *de o calitate superioară*, a adăugat bunica, mângâindu-mă pe spate ca pe o mătă plouată, cerșind mulțumiri și un strop de entuziasm. *Îți place cadoul de la bunica? Așa-i că o iubești pe bunica cel mai mult din lume?*, plusa *patria aviam*, vorbind despre ea la persoana a treia.

După felul doi, soacra mea și Mimi pășesc în dormitor, de unde vin ținând pe brațe, ca pe un animal mort, o cutie albă. Sunt invitată să o deschid și, când cele două doamne se retrag de lângă masa pe care au așezat cu delicatețe pachetul, îndepărtez capacul. Dinăuntru îmi rânjește gâtul lung al unei rochii albe, decorată cu sute de paiete. E rochia mea de mireasă, aleasă de Mimi din tărâmul celor mai kitschoase haine care

au existat vreodată. Farsa a fost pusă la cale împreună cu soacra mea, care e de părere că gusturile mele vestimentare lasă de dorit. Astfel, mă va fi scutit de bătaia de cap pe care o presupune alegerea ținutei de nuntă, banuiesc. „*Similis sum folio/ de quo ludunt venti...*“ Nu știu dacă oripilarea mea e evidentă atunci când scot rochia din cutie, așa cum nu-mi amintesc nici dacă dezamăgirea mea din copilărie a fost vizibilă sau dacă a fost pusă pe seama vreunei carențe de educație.

Mira avea să o boteze *monstrul*, iar eu aveam să adaug *alb*, ca să mai estompez amărăciunea pentru că, deși nu are colți vizibili, rochia riscă să mă înghită definitiv în faldurile și în trena ei. Singura zonă în care eu și monstrul alb facem corp comun este talia, unde, pe o porțiune de zece centimetri, rochia mă îmbrățișează prietenește, ca și cum ar fi a mea și eu aș fi ales-o pe ea, iar nu ea pe mine, dar, dincolo de hotarul acela, armate de inamici metalici și sclipitori mă atacă din toate părțile. Brăul de paiete, perle și mărgele de deasupra taliei, în care risc să mă julesc la fiecare mișcare, îmi urcă peste sâni și se repede periculos la gâtul meu, care nu a suportat niciodată gulerele rusești, *turtleneck*, fularele sau eșarfele. Pe fiecare umăr, monstrul alb mi-a așezat un morman greu de vatălină, tapetat la rândul lui cu paietele, perlele și mărgelile care nu au încăput deasupra taliei și care dau mânelor un aspect bufant. În spate, rochia are o trenă demnă de orice prințesă sau dragon zburător, care se înfășoară de câteva ori în jurul meu, numai că eu, nefiind nici una, nici alta, simt că tot satinul lucios, cusut cu broderie, e așezat acolo strategic, ca să se revolte și să-mi înfigă în ceafă ultimul detașament de paiete, perle și mărgele. Situația e tragicomică, iar eu am împrumutat culoarea monstrului. Viitorul meu soț e și el contrariat. Nu cred că a văzut ceva mai hidos *in materie de rochii*. Mimi e descumpănită, însă soacra mea are expresia unui om care nu se dă ușor bătut și care tocmai formulează un plan: *Știu ce avem de făcut! rostește ferm, pentru a-mi adânci deznădejdea. O ducem la o croitoreasă, cunosc eu o doamnă pricepută, care o va ajusta puțin. Suficient cât să te poți mișca în largul tău și să puteți dansa la nuntă. Ești de acord?* continuă retoric. Dezamăgirea doamnei Ulițkaia capătă dintr-odată sens.

Nu reușesc să spun nimic, bărbații au turnat deja șampanie și ciocnesc. La mine ajung doar frânturi din conversația lor, devenită brusc alertă, și aud că Mimi și Nono vor fi nași noștri de căsătorie. Și parcă mai zic ceva

de onoare și rolul părinților spirituali. Exact în momentul în care mă gândesc că soarta mi-a fost pecetluită, o zăresc cu coada ochiului pe doamna Ulițkaia, care se apropie tiptil de fotoliul pe care am abandonat cu lehamite monstrul alb. Are cu ea foarfeca de croitorie și ciopârțește fâșii inegale din rochia de mireasă. Lucrează metodic și calm, fără să pară stânjenită de faptul că o privesc fix sau că ceilalți membri ai familiei mele extinse o pot surprinde în orice clipă. Mă bucură intervenția ei, deși mi-aș fi dorit să atace direct detașamentele de inamici sclipitori, care mă înspăimântă cu adevărat. Dar calul de dar nu se caută la dinți, nu?, așa că îi întorc spatele recunoscătoare și mă alătur grupului care a uitat de desert și savurează al doilea pahar de șampanie. Printre glumele pe care nu le înțeleg, se fac propuneri pentru luna noastră de miere. America e una dintre variante, se vorbește de o ședere mai lungă, eventual și de o stabilire definitivă, și se vehiculează alte planuri care mă amețesc ușor. „*Dies, nox et omnia/ michi sunt contraria.*“

Din jurnalul ei

Glissando (1)

Ea: Aș vrea să-i înțeleg pe bărbați. Ți-am mai spus?

El: Poate te ajut eu. Ce vrei să știi?

Ea: Toți sunteți insensibili?

El: Toate sunteți sensibile? Glumesc! Nu, nu toți. Eu sunt, recunosc.

Dar prietenii mei nu sunt așa.

Ea: Poți să elaborezi?

El: Îmi vine să zic că, înainte de toate, trebuie să definim termenul, dar asta m-ar face rigid. Așa că fac un compromis și plec de la premisa că înțelegem amândoi la fel sensibilitatea sau insensibilitatea și îți dau câteva exemple: nu sunt atent la micile lucruri care fac viața frumoasă, nu știu să apreciez o rochie nouă, nu rețin zilele de naștere, nu știu să ofer flori... Să continuu?

Ea: Astea-s chestii care se pot învăța. Poate ești sensibil la altceva și atunci restul se trece cu vederea.

El: Nu-s prea sigur că le pot învăța. E o chestiune de orgoliu. Și atunci trebuie să discutăm despre bărbați și orgoliu. Implicit.

Ea: *Tratat despre bărbați și orgoliu.* Sau doar *Tratat despre orgoliu?*

El: Ei, vezi? Acum chiar trebuie să definim termenul. Ce înseamnă orgoliul pentru tine?

Ea: O inflamare a conștiinței de sine?

El: Asta e o metaforă frumoasă. Ți-am spus că îmi place creativitatea femeilor, pe toate planurile? Revenind la definiție, propun una clasică. Orgoliul este promovarea unei imagini distorsionate despre sine. Merge?

Ea: Da, dar știi ce mă întreb? Care e punctul de referință? Cine dă măsura?

El: Tocmai asta e problema: nu există niciun punct de referință. Și dacă ar exista, ar trebui contraargumentat.

Ea: Cum adică?

El: Păi, tocmai în căutarea punctului de referință stă frumusețea discuției. Și a vieții, în general. Desigur, nu vom găsi nimic, e doar o căutare, dar e și un exercițiu prin care ne apropiem de problemă, prin care intrăm în lume.

Ea: E suficient un exercițiu? Ce fac cu dezamăgirea de a nu fi găsit nimic?

El: Dezamăgirea e o experiență personală, nu știi cum să-ți răspund la asta. Pe mine simpla căutare mă bucură.

Ea: Pe mine mă umple de angoase.

El: Te-ai gândit că, poate, problema ține de așteptări?

Ea: Ale mele?

El: Vorbeam în general, dar, da, și ale tale. Poate sunt nerealiste?

Ea: Deci să înghit în sec și să zâmbesc amar. Cum fac să ies din mine?

El: Să nu ieși, te rog! Și să știi că prefer un zâmbet trist unui rânjel vulgar.

Ea: Pe mine mă obosește căutarea.

El: Eu cred că te face mai frumoasă. Uite aici: *Care e punctul de referință? Cine dă măsura?* Vezi ce probă de frumusețe ai dat? Nu pot decât să zâmbesc încântat!

Ea: Of, iar ai deviat de la subiect!

Sent to Mira

Elefanții nu compun sonate

*„I'm going to take my time
I have all the time in the world to make you mine
It is written in the stars above
The gods decree
You'll be right here by my side
Right next to me
You can run but you cannot hide“*

(DEPECHE MODE, *It's No Good*)

Stătea deja de ceva vreme singură, în banca a doua de lângă ușă. Nu îndrăznise să se aventureze pe rândul de la geam, de unde intrarea în clasa nouă E se vedea atât de mică, încât cu greu se putea convinge de materialitatea ei, deși i-ar fi plăcut să poată privi pe fereastră în orele plictisitoare. Trecuseră pe lângă ea, pe rând, *rockerițele*, îmbrăcate în negru din cap până în picioare, fardate strident și încălțate cu bocanci, *the cool kids*, pe care îi recunoștea după gesturile relaxate și figurile indiferente, chiar și tocilarii, cu aerul lor de inadecvare, care, identificându-se unii pe alții, se grupaseră în băncile din față. Părea să se resemneze cu statutul de inadaptată și cu ideea că s-ar putea să nu aibă nicio colegă de bancă în următoarele săptămâni, când el s-a aplecat ușor înspre ea, cât să blocheze rumoarea vocilor entuziasmat-speriate ale bobocilor filologi, și a întrebat-o, sigur pe el: *Pot*